

Sbox 73

Det kronede Haab.

En Sang,

helliget

Velædle, Høyfornemme

Hr. Herman von Tangen

og

Høyædle, Velbaarne

Frøchen

Karen Ameln

psaa

Deres

Bryllupsfest

den 26de Julii 1802

fra

Deres hengivne Ven

B. Børretzen.

Bergen, 1802.

Trykt i Hs. Kongel. Majests. privileg. Bogtrykkerie,
hos R. Dahls Efterleverske,

Doc. No. 1000

THE
LIBRARY OF THE
CONGRESS
WASHINGTON, D. C.

1898

2

399338

Natur! jeg gik blandt dine Indigheder,
Jeg saae din Pragt paa Hav, i Dal, ved Strand,
I Ungdoms Vaar ved dine Herligheder
Tilbad min Aand den store Skabermand.

Jeg ligned dig, saa reent, saa frit mit Hjerte,
Som da du blev ved Almagts store Bud,
Saa ubekjendt med Lust, med Røg og Smerte,
Som første Son, da han blev skabt af Guld.

Saa vandred' jeg ved omme Fædres Side,
De lærte mig at elske Guld og Dyd:
„Frygt Guld, du ey skal selvgjort Plage lide,
„Men hver nye Dag fordoble skal din Fryd.

Saa talte Hun, den huldreste blandt Mødre,
Dg træt af Navn Hun fandt i Graven Røe,
Jeg hørdig blev af Søstre og af Brødre
Med Eenighed at arve Fædres Bøe.

Min Handel saae jeg ved Guds Forsyn trives,
Han lønede med Gæld mit Ansigt's Svæd;
Naar Manddom's Aar ved saadant Haab oplives,
Da flinter man sit Jusses Dygneed.

Men rask og stærk at bære hunselig Byrde
Jeg søvtede hvad en undværes kan;
Naturens Son, der vanket om som Hyrde,
Sang for den Brud, som gjorde ham til Mand:

Saa snstede jeg en Møde i Huns at eye,
Hvis Omhue gjør det's Blæde dyrebar,
Imod hvis Smil en noget kan opveje
No hvad vor Jord av Fryd at fikne har.

Ku traf mit Suf den fromme, gode Vige;
O! blev Hun min, jeg Himlen sigue maae,
Ja! evig skal min Lov mod Himle flige
For første Gang da jeg min Karen saae.

Hun svarte: Ja! — og hæderligste Fædre
Bitalde vor Pagt til hellig Egteskand —
Hvor glad skal jeg nu mine Plichter hædre
Indtil jeg doer, som elsket, æret Mand.

Min Ungdom's Ven! dit Haab, din Hæder,
Lulle

Befanger nu min heele glade Siæl,
Og Almagts Guld hvort Dufte skal fanylle,
Som jeg nu sang for Eder's Fremtids Vel.

Melodie: Venus søltes Fjerd ic.

1.

D Brudevar! vi nu paalæder
 Den Guld, som os gladgiste kan;
 O! maatte han til selvgaae Alder
 Velsigne Eders Egtesland!
 At Sneise Nar maae ille hen,
 Som Bryllupdag, min Ungdoms Ven!

2.

Og Bruden vil vik Himlen ligne
 Med alt det Gode den formaaner,
 I Krugtharhed hun Roder ligne,
 Og De en Flok at elste saerer;
 Guld give Hald til Vagt i Dag,
 Den Skaal den er vor Hovedsag.

3.

At Kædre og høytelsfke Frænder
 Naac se Jeres Bane lang og stien,
 At De paa Gravens Rand erkender:
 O! Disse naed sin Ellovs Lon!
 For Brud og Brudgom syngce vi:
 Lykjaligt Liv med Harmonie!—

Brud og Brudgom til Forældre og Sødsfende.

Melodie: I Gratier. 10.

1.

Vor Skiebne er userte Søner;
Men vi i Dag vor Ben forener
Til ham, hvis Bud var: Vee og Vel,
Ulfader! Du vort Puske krone,
At jeg, som Mand, at jeg, som Kone,
Maae sildigst fryde Fædres Siæl!

2.

Det Altmages Bud skal vi adlyde,
Og Egtteskabens Gode nyde
Med en utrokket Kiærlighed —
Forældre see vor Fremtids Dage
Som dem, De alt har lagt tilbage,
Vær Vidner til vor Eenighed!

3.

Vort Samfund blive Eders Glæde,
I det vi Dydens Vey betræde;
Thi ene den gjør lykkelig.
Ja! maatte vi og heele Stamme
Til sidste Stund betræde samme! —
Ej Fædre kan meer ønske sig.

Seerskabs-Sange.

Melodie: Læs kun de Politiker sprænge 16.

1.

Os Hav og Seesart Brodet giver,
De udgjør Bergens Floet og Hæd,
Og Deres Staal hver Fæst opliver,
Som hyltes blandt dens nøgne Fjeld —
Sid Bergens Handel blomstere maae! —
Til fildigst Væ i Nærv den gaae! —

2.

Den Bælfærd, som paa Havet seæver,
Guld værne den, at Egermand
Kan naae den Fordeel, som han træver,
Til fortient Løn i lovlig Stænd!
Nu, Husefs Ræder! den Staal gjælt Dig,
Av Hav, av Land bliv lykkelig! —

3.

Men hellig Skil, som Nordmænd kender:
Saa ofte de i Silde sad,
De drak en Staal for alle Stænder,
Og Himlens Gænst enhver udbad:
Fra Thronen, ned til Armods Træl,
Guld fremme alle Stænderes Vel!

Melodie: Naar man drikker Amphion ic.

1.

Adam uden Eva ey
Kunde glad beboet Jorden;
Konen jævnret Livets Vey
Og gav Hanset Pøst og Orben.

Chor.

Venner! nu, til Kiennets Vre,
Vi en Skaal udtemme vil,
Hellig Deres Fryd os røve
Medens vi, som Mand, er til!

2.

Men nu, Brodre! Mand med Mand,
Lad os kiaske med hoerandre —
Aldrig Pligt vi følge kan,
Aldrig Løfte vi forandre —

Chor.

Trosskab! derpaa Glasset tommes,
Sid den følge vore Fied!
Herdmands Roes os da indrommes,
Naar vi gaae til Stavet ned!

